

ת"פ 204/01/12 - מדינת ישראל נגד א' פ'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 204-01-12 מדינת ישראל נ' פ'
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גבריאלי דניאל

המאשימה

נגד

א' פ' ע"י ב"כ עו"ד עופר אשכנזי

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה, כמצוות סיפת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 על זיכוי הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

להלן נימוקיי:

1. הנאשם והמתלוננת מ' פ' (להלן: "המתלוננת"), התגרשו זמ"ז בג"פ בחודש אפריל 2011 ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום שהו שני ילדיהם הקטינים, הבת, שהייתה כבת 8 והבן, שהיה כבן 3, במשמורת המתלוננת, כשלנאשם הסדרי ראייה.

כתב האישום שלפני מפרט, בשני אישומים נפרדים, שני אירועים, שהתרחשו חודשים ספורים לאחר הגירוש, על רקע ויכוחים הנוגעים למשמורת על הבן הקטין.

על פי עובדות האישום הראשון הגיע הנאשם בתאריך 11.2011 בשעה 17:30, לבית המתלוננת ברחוב ***** ** (להלן: "הבית"), במסגרת הסדר לראיית הילדים המשותפים.

מששאלה אותו המתלוננת לפרט בכיו של בנה, תקף אותה הנאשם שלא כדין, בכך שדחפה ונכנס לבית.

בהמשך, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין במתלוננת, בכך שאמר לה: "שיפרק אותה, וישלח אליה אנשים ושימצאו אותה בחולות של גולדה", וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

בגין מעשיו אלה הואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בביצוע עבירה של תקיפה סתם - בן זוג, על פי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ועבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום השני התקשר הנאשם בתאריך 2.2012 אל המתלוננת ועל רקע ויכוח הנוגע למשמורת בנם ובמטרה להפחידה איים עליה באומרו: "...אם את תעשי לי בעיות אני אעשה לך קבר, אני אגיע אליך ואני אהפוך לך את הבית...".

בגין מעשיו אלה הואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בביצוע עבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. בתשובתו לאישום התייחס הנאשם, באמצעות באת כוחו דאז, לכל אחד מהאישומים בנפרד.

לעניין המתואר באישום הראשון, הודה כי היה מפגש בינו לבין המתלוננת במועד המוזכר, אך כפר בתקיפתה ובאיומים עליה.

לעניין האישום השני, טען כי אינו זוכר את האירוע, אך נמצאנו למדים כי בתגובה לחקירתו באזהרה במשטרה בחשד לאיומים על המתלוננת, בהקשר לאישום זה, הכחיש המיוחס לו.

3. ראיית התביעה המרכזית הינה עדותה של המתלוננת, שלתמיכה בגרסתה, לעניין האישום הראשון, הובאה כעדת תביעה נוספת אמה הגב ר' כ' (להלן: "**האם**").

ההגנה מתבססת על עדותו של הנאשם עצמו, בהעדר עדי ראייה נוספים לאירוע מושא האישום הראשון.

4. כתב האישום מבוסס על גרסת **המתלוננת**, כפי שנמסרה על ידה בתלונתה במשטרה ועל כן נבחן גרסתה זו אל מול הגרסה שמסרה בבית המשפט.

5. **האישום הראשון**

וכך סיפרה **המתלוננת** בתלונתה במשטרה על נסיבות הגעת הנאשם לביתה בתאריך 2.11.11: "**היום הוא** (הנאשם - ה.נ.) **הגיע ב-17:30... שזה לפי הסדר הראיה, לקח את שני הילדים. בדרך כנראה הילד התחצף אליו ואז הוא החזיר אליו את הילד הקטן והוא טען שהילד בדרך קילל אותו בגלל הסתה שלי על הילד ואז הוא תקף אותי דחף אותי ונכנס לבית ואיים עליי שהוא יפרק אותי וישלח אליו אנשים ושימצאו אותי בחולות של גולדה...**".

בעדותה בבית המשפט, אותה מסרה בחוסר רצון בולט, לפחות עד לשלב החקירה הנגדית, תיארה נסיבות שונות לחלוטין ובחלקן אף הפוכות של הגעת הנאשם לביתה וכך העידה "הנאשם הגיע לראות את הילדים ולא נתתי לו. אמרתי לו שזה לא היום שלו. הוא בעט בדלת ושבר את המנעול. הייתי צריכה להחליף מנעול... אחרי שהוא שבר את המנעול, נאלצתי לפתוח לו את הדלת וכשהוא נכנס הוא דחף אותי ואיים עליי שיקבור אותי בחולות של גולדה ב*****".

רק לאחר שזיכרונה רוענן מהודעתה במשטרה סיפרה את גרסתה המקורית לגבי נסיבות האירוע, אך דבקה בגרסתה שהנאשם שבר את המנעול, עובדה שלא בא זכרה בהודעתה במשטרה. לבקשת בא כוח המאשימה לתאר את אופן הדחיפה השיבה "אני לא זוכרת איך, אבל הוא דחף אותי".

בגרסה שמסר הנאשם בהודעתו במשטרה, בעת שנחקר על האירוע מושא האישום הראשון, אישר כי במועד הרלוונטי הגיע לביתה של המתלוננת על מנת לקחת את ילדיו על פי הסדרי הראייה, בהמשך העניש את הילד משום שאמר לו "אבא סתום" והחזירו לביתה של המתלוננת, אולם הכחיש מכל וכל את טענתה שדחף אותה או איים עליה, כשלטענתו אמר לה שעליה "להקפיד על התנהגות הילדים", שלדבריו התנהגו כלפיו בזלזול, ובמיוחד הבן, לאחר שהוסתו על ידי המתלוננת.

על הטענה החדשה שהעלתה המתלוננת בעדותה בבית המשפט, כלל לא נחקר במשטרה, שכן זו, כאמור, הועלתה לראשונה בבית המשפט.

בעדותו, כשהתבקש להתייחס גם לגרסה החדשה שהועלתה על ידי המתלוננת, הכחיש נמרצות את הטענות שהועלו נגדו על ידי המתלוננת, בין אם בגרסתה במשטרה ובין אם בגרסתה בעדותה בבית המשפט, אף שאישר שהיה נסער מהעובדה שמנעו ממנו לראות את ילדיו [אם כי לא הוברר האם יש קשר בין עובדה זו למה שארע במועד הנטען באישום הראשון], כשעל כך לטענתו הגיש גם תלונה במשטרה.

ההגנה הגישה שני אישורים על הגשת תלונות של הנאשם כלפי המתלוננת. על פי האישור המשטרתי לא ברור בדיוק מתי הוגשה התלונה הראשונה, מה הקשר שלה להגשת התלונה על ידי המתלוננת, כשלגבי התלונה השנייה ניתן ללמוד מהמסמך "אישור בדבר בגשת תלונה", שזו הוגשה בתאריך 10.2.12, יום לאחר האירוע הנטען באישום השני.

כך או כך, בגרסתו בבית המשפט לא התייחס כלל לנסיבות הגעתו לבית המתלוננת ביום האירוע, מושא האישום הראשון.

האם, שעדותה הייתה אמורה לתמוך בגרסת המתלוננת על אירועי האישום הראשון, סיפרה במלל חופשי את שאירע במועד הנטען.

בעדותה בבית המשפט, חזרה בתיאורה על הנסיבות להימצאות הנאשם בבית המתלוננת ביום האירוע, על גרסת המתלוננת במשטרה, אך "שכחה" לספר שהנאשם דחף את המתלוננת ונזכרה בכך רק לאחר שבא כוח המאשימה ביקשה ממנה לשוב ולספר מה קרה מרגע שהמתלוננת שאלה את הנאשם מדוע הילד בוכה.

כשנזכרה בכך, אף זכרה לתאר, שלא כמו המתלוננת, כי הוא דחף אותה חזק מאד כך שכמעט נפלה. עם זאת לאורך כל עדותה לא סיפרה ולא הזכירה את העובדה, שהועלתה לראשונה על ידי המתלוננת בבית המשפט, לפיה במהלך האירוע שבר הנאשם את מנעול דלת הכניסה.

הקושי העיקרי במתן אמון מלא בגרסת האם נובע מהעובדה שאת גרסתה במשטרה לגבי נסיבות האירוע וטיבו מסרה רק בחלוף כשבוע מיום האירוע. גם אם ניתן היה להתגבר, בנסיבות מסוימות, על שיהוי זה ועל כבישת התלונה, רצף הגרסאות שמסרה האם על הסיבות לשיהוי מערער לחלוטין את הביטחון שבקבלת גרסתה כאמינה.

בעדותה הראשית בבית המשפט סיפרה כי השתתה במתן ההודעה במשטרה כי **"האמא הולכת לעבודה ואני מטפלת בו עד שעה 17-18, ולא תמיד זה מסתדר, זה לא הסתדר לי להגיע קודם או שלא הרגשתי טוב לא זוכרת"**.

מיד בהמשך, בתשובה לשאלה שנשאלה בחקירתה הנגדית לסיבת השיהוי מסרה **"אולי לא הרגשתי טוב, אולי היססתי ללכת להגיש תלונה. לא רציתי את כל הדברים האלה, מעולם לא הייתי בסיטואציות של בית המשפט"**.

הן המתלוננת והן האם חזרו וסיפרו שהנאשם איים על המתלוננת באופן המתואר בעובדות כתב האישום, וטענו כי אלה הוטחו על ידי הנאשם במתלוננת במהלך האירוע נשוא האישום הראשון.

הנאשם, כאמור, כפר גם בכך וטען שלא היו דברים מעולם.

משלא ניתן לסמוך על אמינות גרסת המתלוננת, שמסרה גרסאות סותרות ומבולבלות על אירועי אותו יום וכשלא הייתה בפיה גרסה סדורה אחת עליה ניתן לבסס תשתית ראייתית, כשגם גרסת האם אינה מתיישבת עם גרסת המתלוננת לגבי נסיבות האירוע, כפי שאלה תוארו על ידי האחרונה בבית המשפט, כשגרסתה לסיבת השיהוי במסירת הודעתה במשטרה מתפתלת, מתרצת ובעיקר הפכפכה ומכאן שאינה מהימנה, לא ניתן להשתית על עדותן של השתיים הרשעה בפלילים נגד הנאשם.

אמנם גם גרסת הנאשם בעדותו בבית המשפט אינה ממוקדת ואינה נקייה מספקות, אך כשנטל ההוכחה מוטל על כתפי המאשימה, אין בגרסת הנאשם כדי להשלים את החסר בראיות המאשימה.

אישום זה מבוסס כל כולו על גרסת המתלוננת, כשבגוף תלונתה במשטרה, שהוגשה כראייה ע"י ב"כ הנאשם, נרשמה גם הערת החוקר "בעוד המתלוננת יושבת מולי... צלצל הטלפון הסלולארי שלה... סימנתי למתלוננת לשים את המכשיר על רמקול. שמעתי קול של גבר אומר למתלוננת 'המילים נגמרו, את תראי למי יש יותר כוח, למי יש יותר כסף ומי יותר משוגע'. ואז הוא ניתק את השיחה. אני רוצה לציין כי טון הדיבור שלו נשמע מאיים גם מתוכן המילים וגם מהאינטונציה של הקול".

המאשימה מבקשת לראות בדברים אלה שהוטחו במתלוננת על ידי הנאשם לאוזני השוטר חיזוק לאמיתות גרסתה.

דא עקא, לאחר שהמתלוננת סיימה להעיד על אירועי האישום הראשון התבקשה על ידי ב"כ המאשימה לספר על אירוע נוסף והשיבה "מעבר לזה אני לא זוכרת", אף ששעה קלה לפני מתן עדותה קראה את הודעותיה במשטרה ואף ידעה לומר כי במשטרה סיפרה על שני אירועים.

תשובה זו מעוררת תמיהה בהתחשב בכך שבתשובה לשאלות ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית טענה כי הייתה 15 שנה אישה מוכה ולא הצליחה להיזכר באף אירוע נוסף.

לאחר שזיכרונה רוענן, לבקשתה, מתוך הודעתה, "נזכרה" שהגיעה למשטרה וסיפרה על וויכוח שהתעורר בינה לבין הנאשם לגבי הסדרי ראייה של הילד בסוף השבוע, שבמהלכו "הוא עמד על זה שאם הוא לא יקבל את הילד בסוף השבוע הקרוב הוא יבוא ויהפוך לי את הבית", רק לאחר שהודעתה הוצגה בפניה פעם נוספת חזרה על האמור בה לגבי ביטויי האיום שהשמיע הנאשם באזניה, כפי שאלה תוארו על ידה בהודעתה במשטרה ומצאו ביטוי בעובדות כתב האישום.

הנאשם נחקר באזהרה, יומיים לאחר הגשת התלונה, על כך שהתקשר אל המתלוננת ואיים עליה, כנטען על ידה בתלונתה במשטרה וכפי שמיוחס לו בכתב האישום.

כבר בפתח הדברים, הכחיש הנאשם את תוכן האיומים המיוחסים לו וסיפר שאמר לה שהוא ילך לעו"ס ולביהמ"ש "ושם תהיה חגיגה. ואם אני אומר שאני אקרע אותה בבימ"ש, הכוונה שלי לטפל בה בצורה חוקית".

כשהתבקש להתייחס לשיחה שקיים עם המתלוננת, בעת שהייתה בתחנת המשטרה, מבלי שידע שהייתה במשטרה ושדבריו נקלטו על ידי איש המשטרה, אישר למעשה את הדברים, כפי שנכתבו בהערת החוקר בגוף התלונה, והסביר, לבקשת גובה הודעתו, למה כוונו דבריו. על פי גרסתו אמר למתלוננת לא אחת שבמלחמות משפטיות יש לו יותר כוח כי יש לו יותר כסף ועל גרסתו זו לגבי כוונת הדברים חזר גם בעדותו בבית המשפט.

צודק גם ב"כ הנאשם בטענתו שהמאשימה לא ראתה בהטחת דברים אלה, שנקלטו ע"י החוקר, איום ובחירה שלא לייחס לנאשם עבירת איומים בגין אמירה זו.

לסיכום, מדובר בעדות יחידה של מתלוננת שכלל לא זכרה את האירוע, את עצם השמעת האיומים ואת תוכנם ולמעשה נסמכה בעדותה על האמור בהודעתה.

לעדות זו לא הובאה כל ראייה לחיזוק אמינות הטענה בדבר השמעת האיומים ובהתחשב בהתרשמותי מהמתלוננת, כפי שהבעתי בניתוח גרסתה לגבי האישום הראשון ולאור ההסבר שנתן הנאשם, למשמעות האמירה

שנקלטה ע"י החוקר, שאינה בלתי סבירה, הגעתי למסקנה שהמאשימה לא הרימה את נטל ההוכחה הדרוש להוכחת אשמתו של הנאשם גם באישום השני.

7. לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו בשני האישומים מושא כתב האישום, כאמור בפתח הכרעת הדין.

ניתנה היום, כ"ט תשרי תשע"ו, 12 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים